

MINISTERUL MEDIULUI,
APELOR ȘI PĂDURILOR

Nr. înreg. dosar: 1112
Data înreg. dosar: 11.03.2025

SECRETAR DE STAT

Nr. DB/101609/1/ 11.03.2025

Către: Domnul Laurențiu-Alexandru Păștinaru, președinte
Agenția Națională pentru Protecția Mediului
Domnul Bogdan- Ioachim BULETE, guvernator
Administrația Rezervației Biosferei Delta Dunării
Domnul Eugen GIOANCĂ, inspector general adjunct
Garda Forestieră Națională

Ref: suspendarea, în parte, a prevederilor H.G. nr. 3/2023 privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia

Stimați domni,

Prin prezenta, vă informăm faptul că prin sentința civilă nr. 1612/11.10.2024, pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 5823/2/2024, în care Colegiul Medicilor Veterinari din România a avut calitatea de reclamant, iar Guvernul României pe aceea de pârât, având ca obiect suspendarea executării H.G. nr. 3/2023 privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia, instanța a admis în parte cererea formulată de reclamant și a dispus suspendarea următoarelor prevederi, până la soluționarea definitivă a cererii de anulare a H.G. nr. 3/2023, ce face obiectul dosarului nr. 4929/2/2024, aflat pe rolul Curții de Apel București:

- Art. 4 alin. (8);
- Art. 4 alin. (14) parțial - în ceea ce privește unitatea sintactică „*medicul de liberă practică împuternicit*”;
- Art. 6 alin. (1) lit. d) parțial - în ceea ce privește unitatea sintactică „*în baza diagnosticului stabilit, în condițiile anexei nr. 2, de medicul veterinar de liberă practică împuternicit*”;
- Art. 6 alin. (8) lit. c) parțial - în ceea ce privește unitatea sintactică „*și, după caz, medicul de liberă practică împuternicit conform art. 4 alin. (8)*”;

- Art. 11 alin. (1) lit. f) și
- Anexa nr. 2 din H.G. nr. 3/04.01.2023.

Menționăm faptul că hotărârea instanței este executorie și poate fi atacată cu recurs în 5 zile de la comunicare.

Totodată, precizăm că:

- 1) Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor nu a fost parte în dosar;
- 2) Instituția noastră a aflat despre soluția pronunțată în data de 07.03.2025, prin emailul transmis de Secretariatul General al Guvernului, prin care solicită punctul de vedere asupra hotărârii pronunțate pentru formularea recursului.

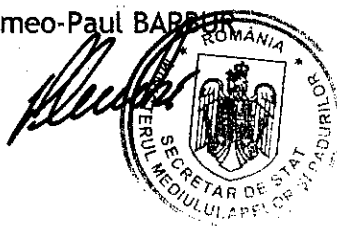
Despre cele anterior menționate, Garda Forestieră Națională, va informa, prin structurile din subordine, gestionarii fondurilor cinegetice precum și unitățile administrativ teritoriale din raza de competență a gărzilor forestiere.

Totodată, Agenția Națională pentru Protecția Mediului prin agențiile județene pentru protecția mediului, va disemina informația administratorilor ariilor naturale protejate neincluse într-un fond cinegetic, sau în care vânătoarea nu este admisă.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR DE STAT

Romeo-Paul BĂRBUR

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR.1612
ȘEDINȚA DIN DATA DE 11.10.2024

Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: FLAVIA-CRISTINA MĂRICUȚOIU
GREFIER: MARIA MAGDALENA CONSTANTIN

Pe rol pronunțarea asupra cererii de chemare în judecată formulată de **reclamantul COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA** în contradictoriu cu **pârâtul GUVERNUL ROMÂNIEI**, având ca obiect *suspendare executare act administrativ*.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 04.10. 2024, fiind consemnate în cuprinsul încheierii de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea asupra cauzei la data de 11.10.2024, când a hotărât următoarele:

CURTEA

Asupra cauzei de față constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, la data de 13.09.2024, reclamantul **COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA** a chemat în judecată pârâtul **GUVERNUL ROMÂNIEI** și a solicitat **suspendarea executării următoarelor prevederi din Hotărârea de Guvern nr. 3/04.01.2023** privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele si/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia, publicată în Monitorul Oficial nr. 18/06.01.2023, până la soluționarea definitivă a cererii de anulare a actului:

- art. 4 alin. (8) integral și alin. (14) parțial, în legătură cu mențiunea „medicul de liberă practică împuternicit”;

- art. 6 alin. (1) lit d) parțial, în legătură cu mențiunea „în baza diagnosticului stabilit, în condițiile anexei nr. 2, de medicul veterinar de liberă practică împuternicit” și alin. (8) lit c) parțial, în legătură cu mențiunea „și, după caz, medicul veterinar de liberă practică împuternicit conform art. 4 alin. (8)

- art. 11 alin. (1) lit e) integral și lit f) integral;

- anexa nr. 2 integral.

A solicitat și obligarea pârâtului Guvernul României la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentului litigiu, conform Art. 453 C.proc.civ.

În motivare, reclamantul a arătat că medicina veterinară este una dintre profesiile reglementate sectorial prin Directiva nr. 2005/36/CE, transpusă în legislația națională prin HG nr. 860/06.06.2004, publicată în Monitorul Oficial 529 /11.06.2004.

Exercitarea profesiei de medic veterinar este reglementată prin Legea nr. 160/1998, același act normativ reglementând organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Veterinari din România (în continuare “CMVRO”), că formă de organizare autonomă, neguvernamentală, apolitică și nonprofit, care reprezintă interesele și apără drepturile profesionale ale membrilor săi.

Modalitățile și formele de exercitare a profesiei sunt prevăzute de aceeași Lege nr. 160/1998, ca parte integrantă a unui sistem de asistență medicală veterinară privată și a rețelei veterinare de stat. Distincția dintre sistemul de asistență medicală veterinară privată (activitățile sanitare veterinare de liberă practică) și sistemul veterinar de stat (serviciile sanitare veterinare publice), este reglementată

prin OG nr. 42/29.01.2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor.

În ceea ce privește sistemul veterinar de stat, acesta este reglementat de HG nr. 1415/2009, incluzând structurile centrale ale Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (în continuare "ANSVSA"), structurile direcțiilor sanitar-veterinare județene, iar la nivel local, structurile circumscripțiilor sanitar-veterinare. Competențele sistemului veterinar de stat și ale medicilor oficiali care își desfășoară activitatea în cadrul acestuia, sunt prevăzute de OG nr. 42/29.01.2004.

În ceea ce privește de sistemul de asistență medicală veterinară privată, acesta include medicii veterinari care sunt prestatori de servicii (medicale veterinare), așa cum sunt definite de OUG nr. 49/20.05.2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, aprobată prin Legea nr. 68/16.04.2010.

O categorie specială de medici veterinari din sistemul de asistență medicală veterinară privată o reprezintă categoria medicilor veterinari de liberă practică împuterniciți.

În baza contractelor încheiate cu direcțiile sanitare veterinare și cu proprietarii exploatațiilor comerciale supuse autorizării/înregistrării sanitare veterinare, acești membri CMVRO desfășoară activitățile cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, respectiv de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, aprobat prin Art. I din HG nr. 1156/23.12.2013.

Cadrul general în care se desfășoară activitatea medicilor veterinari de liberă practică împuterniciți, respectiv condițiile încheierii contractelor dintre aceștia și direcțiile sanitare veterinare, precum și obligațiile, respectiv limitele participării la realizarea serviciilor veterinare publice, sunt prevăzute în OG nr. 42/29.01.2004.

Reglementând modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de fauna de interes cinegetic cuprinse în anexele 1 și 2 la Legea nr. 407/2006 și apreciind necesară participarea în această procedură a unui medic veterinar, Hotărârea de Guvern nr. 3/04.01.2023 face referire la medicul veterinar de liberă practică împuternicit, menționând obligația acestuia de a realiza, la solicitarea primarului unității administrativ teritoriale în care s-a produs pagubă, o serie de servicii care exced obligațiilor prevăzute de OG nr. 42/29.01.2004.

Urmare a celor dispuse de Guvernul României, reclamantul a fost invitat la o ședința de lucru ținută la nivelul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, pentru analizarea modalității și oportunității modificării actului contestat.

Deși în cadrul întâlnirii de lucru din 02.04.2024 s-a concluzionat că argumentele sunt juste, urmând să fie realizate modificările solicitate, ulterior, prin Adresa nr. 15A/2891/CA/2024 a Secretariatului General al Guvernului, i s-a comunicat că plângerea prealabilă se respinge ca neîntemeiată.

În raport de situația descrisă, prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a IX-a Contencios administrativ și fiscal sub nr. 4929/2/2024, a solicitat anularea parțială a HG nr. 3/04.01.2023, în legătură cu toate prevederile care fac obiectul prezentei cereri de suspendare.

Reclamantul a solicitat să se constate că sunt îndeplinite toate condițiile cerute de art. 15 și art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 pentru admiterea cererii de suspendare.

Cu privire la cazul justificat, respectiv îndoiala serioasă privind legalitatea și temeinicia actului administrativ în legătură cu care se solicită suspendarea, a redat prevederile art. 2 alin. 1 lit. t) din Legea nr. 554/2004 și a susținut că cererea de suspendare parțială a executării HG nr. 3/04.01.2023 are la baza neregularități grave și evidente, respectiv indicii privind nesocotirea legislației incidente și a unor condiții prealabile, obligatorii pentru emiterea actului.

Întrucât actul a fost emis fără obținerea prealabilă a avizului consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari din România, există indicii de nesocotire a art. 9 alin. 1 lit a) din Legea 160/1998.

În cauză, avizul era necesar întrucât prevederile criticate ale HG nr. 3/04.01.2023 reglementează o serie de obligații în sarcina medicilor veterinari de liberă practică împuterniciți, care interferează cu caracterul liberal al profesiei de medic veterinar și cu modalitatea de exercitare a acesteia în sistemul de asistență medicală veterinară privată.

Neobținerea avizului rezultă din modul clandestin în care pârâtul a acționat în adoptarea HG nr. 3/04.01.2023, solicitându-i pararea și invitându-l la discuții în legătură cu formă reglementărilor criticate, ulterior, doar după invocarea nelegalității actului, iar nu anterior emiterii acestuia.

Colegiul Medicilor Veterinari nu a fost încunostiințat în legătură cu formă și conținutul prevederilor care îi obligă pe medicii veterinari de liberă practică imputemiciți să participe la procedura de stabilire și acordare a despăgubirilor pentru pagubele produse de speciile de fauna de interes cinegetic cuprinse în anexele 1 și 2 la Legea nr. 407/2006, luând cunoștința de acestea după publicarea în Monitorul Oficial.

Totul deși pentru reglementările care afectează și/sau interferează cu profesiunea de medic veterinar și obligațiile medicilor veterinari care o practică, CMVRO deține calitatea de „autoritate competentă” conform art. 4 pct. 9 din Directiva 2006/123/CE.

Indiciile de nesocotire a art. 9 alin. 1 lit a) din Legea 160/1998 se evidențiază chiar și fără a se intra în cercetarea fondului actului administrativ, reprezentând un caz justificat pentru suspendarea parțială a acestuia până la soluționarea cererii de anulare.

Întrucât prevederile criticate nu se corelează cu legislația primară relevantă, există indicii de nesocotire a normelor de tehnică legislativă prevăzute de art. 13 și art. 20 din Legea nr. 24/2000.

În plus, raportat la conținutul prevederilor criticate și obligațiile impuse prin acestea, există indicii clare de nesocotire a unor acte normative de nivel superior precum Legea nr. 160/1998, OG nr. 42/2004 și OUG nr. 49/2009.

În contradicție cu obligațiile impuse prin aceste dispoziții, prevederile criticate ale HG 3/04.01.2023 nesocotesc prevederile Legii nr. 160/1998, OG nr. 42/2004 și OUG nr. 49/2009, întrucât:

(a) nu țin cont de distincția dintre sistemul de asistență medicală veterinară privată (activitățile sanitar veterinar de liberă practică) și sistemul veterinar de stat (serviciile sanitare veterinare publice);

(b) ignoră faptul că activitățile de timpurile celor menționate în prevederile criticate, sunt reglementate de OG nr. 42/2004 în competență exclusivă a medicilor veterinari oficiali care fac parte din sistemul veterinar de stat;

(c) nu țin cont de limitele obligațiilor medicului veterinar de liberă practică imputemicit, astfel cum sunt prevăzute de OG nr. 42/2004;

(d) anulează caracterul liberal al profesiei de medic veterinar, prin obligarea medicului veterinar de liberă practică imputemicit, în lipsa unui contract și a unei remunerații, să participe la procedura de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de fauna cuprinse în anexele 1 și 2 la Legea nr. 407/2006.

Referitor la distincția dintre sistemul de asistență medicală veterinară privată (activitățile sanitar veterinar de liberă practică) și sistemul veterinar de stat (serviciile sanitare veterinare publice), această este realizată prin dispozițiile art. 7 din Legea nr. 160/1998 și art. 4 din OG nr. 42/2004.

Distincția nu este una formală, ci una deosebit de importantă în contextul celor puse în discuție în cauza de față, întrucât prin acte normative specifice sunt reglementate roluri, atribuții și obligații distincte/diferite pentru fiecare categorie de medici veterinari.

Așa cum a arătat cu ocazia prezentării situației de fapt, sistemul veterinar de stat este reglementat prin HG nr. 1415/2009, incluzând structurile centrale ale ANSVSA, structurile direcțiilor sanitar-veterinare județene, iar la nivel local, structurile circumscripțiilor sanitar- veterinar. Competențele sistemului veterinar de stat și a medicilor oficiali care își desfășoară activitatea în cadrul acestuia, sunt prevăzute de OG nr. 42/29.01.2004.

Activitățile publice de timpurile celor menționate în prevederile criticate ale HG nr. 3/04.01.2023 sunt reglementate de OG nr. 42/2004 în competență exclusivă a medicilor veterinari oficiali care fac parte din sistemul veterinar de stat iar nu în competență medicilor veterinari de liberă practică imputemiciți.

Spre deosebire de medicii veterinari oficiali, medicii veterinari de liberă practică imputemiciți nu au obligația de a participa la activitățile sanitar - veterinar publice decât în baza, respectiv în limita celor prevăzute în contractele încheiate pentru acțiunile specifice Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, aprobat prin art. I din HG nr. 1156/23.12.2013.

Potrivit dispozițiilor de nivel superior ale OG nr. 42/2004, implicarea medicilor veterinari de liberă practică imputemiciți în activitățile sanitar - veterinar publice nu se poate face decât în cazuri stricte, pe baza de contract și în schimbul unei remunerații.

Or, medicii veterinari de liberă practică nu au și nu au avut niciodată contracte cu autoritățile publice locale, în baza cărora să desfășoare activitățile menționate în prevederile criticate ale HG nr. 3/04.01.2023, iar contractele de concesiune încheiate cu direcțiile sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor județene nu includ astfel de activități.

În plus, întrucât profesia de medic veterinar este una liberală, iar medicii de liberă practică imputemiciți sunt prestatori de servicii (medicale veterinare), astfel cum sunt definite de OUG nr. 49/20.05.2009, în formă aprobată prin Legea nr. 68/16.04.2010, aceștia nu pot fi obligați să efectueze servicii medicale veterinare neremunerate.

Împrejurarea că medicul veterinar de liberă practică nu poate fi obligat să îndeplinească activități neremunerate, nereglementate contractual și care exced limitelor prevăzute în OG nr. 42/2004, reprezintă un indiciu clar de nelegalitate a prevederilor criticate.

În cazul punerii în aplicare a prevederilor criticate ale HG nr. 3/04.01.2023, coexistă atât pagubă iminentă, cât și perturbarea previzibilă gravă a funcționării serviciilor publice asigurate de medicii veterinari de liberă practică imputemiciți și de medicii veterinari oficiali.

Referitor la pagubă iminentă, reclamantul a arătat că întrucât obligă medicul veterinar de liberă practică imputemicit să îndeplinească activități neremunerate și nereglementate contractual, prevederile criticate aduc prejudicii materiale acestei întregi categorii de profesioniști în domeniul medicinei veterinare.

Potrivit OG nr. 42/2004, implicarea medicilor veterinari de liberă practică imputerniciți în activitățile sanitar - veterinare publice nu se poate face decât pe baza de contract și în schimbul unei remunerații, aceștia nefiind angajați ai statului. Or, nu există și nu au existat niciodată contracte cu autoritățile publice, în baza cărora medicii de liberă practică să desfășoare activitățile menționate în HG nr. 3/04.01.2023.

Din perspectiva calității de medici veterinari „imputerniciți”, conferită de contractele de concesiune încheiate cu direcțiile sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, reamintim că aceste contracte nu prevăd decât obligațiile aferente Programul aprobat prin HG nr. 1156/23.12.2013, iar nu și obligațiile impuse prin HG nr. 3/04.01.2023.

Din perspectiva lipsei remunerației, a arătat că în Anexa nr. 3 la HG nr. 1156/2023 sunt reglementate doar tarifele pentru acțiunile din cadrul Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, respectiv de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, iar nu și tarifele pentru acțiunile la care se face referire în actul contestat.

În acest întreg context, prejudiciul adus medicului veterinar de liberă practică imputemicit are o cauză dublă: (a) obligația prestării unor activități extracontractuale, neremunerate și (b) ocuparea timpului cu activități neremunerate și limitarea timpului necesar realizării acelor activități remunerate, asumate prin contractele încheiate cu direcțiile județene.

Referitor la perturbarea unor servicii publice, s-a arătat că în primul rând are în vedere perturbarea serviciului public asigurat de medicii veterinari de liberă practică imputerniciți în cadrul Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, respectiv de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, aprobat prin Art. I din HG nr. 1156/23.12.2013.

Prin impunerea obligațiilor prevăzute de HG nr. 3/04.01.2023 se reduce timpul pe care medicii veterinari de liberă practică imputerniciți îl au la dispoziție pentru realizarea serviciilor aferente Programului. Implicit, este afectată în mod negativ calitatea serviciului public.

În al doilea rând, are în vedere perturbarea serviciului public asigurat de medicii veterinari oficiali care își desfășoară activitatea în cadrul direcțiilor sanitare veterinare județene.

Așa cum, de asemenea, a arătat anterior, activitățile publice de timpurile celor menționate în prevederile criticate ale HG nr. 3/04.01.2023 sunt reglementate de art. 8 și art. 14 din OG nr. 42/2004 în competență exclusivă a medicilor veterinari oficiali. Or, prin dublă reglementare a unor obligații de același tip, atât în sarcina medicilor veterinari de liberă practică, cât și în sarcina medicilor veterinari oficiali, serviciul public asigurat de aceștia din urmă este bulversat, generându-se confuzie și născându-se premisele unui refuz al medicilor veterinari oficiali de a mai participa la activitatea de evaluare a daunelor.

În drept, reclamantul a invocat dispozițiile art. 14 și art. 15 din Legea nr. 554/2004, art. 13 și art. 20 din Legea nr. 24/2000, art. 7, art. 9 alin. 1 lit a) și art. 28 din Legea 160/1998, art. 4, art. 8, art.

12, art. 14, art. 15 alin. (1), (2) și (21) din OG nr. 42/2004, precum și toate celelalte texte de lege menționate în cuprinsul cererii.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Pârâtul a formulat **întâmpinare**, solicitând să se dispună:

1. anularea, în întregime, a cererii ca netimbrată, pe cale de excepție;
2. respingerea cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă;
3. respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes,
4. respingerea, în întregime, a cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Cu privire la *excepția netimbrării*, s-au invocat dispozițiile art. 197 Cod procedură civilă, ale art. 16 din OUG nr. 80/2013 și ale art. 17 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 și a solicitat anularea cererii față de împrejurarea că printre înscrisurile ce i-au fost comunicate nu se regăsește dovada achitării taxei de timbru.

Referitor la *excepția inadmisibilității cererii de suspendare*, a fost citată jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, referitoare la neprejudicarea fondului și la condițiile pagubei iminente și a cazului bine justificat.

În privința condiției pagubei iminente, pârâtul a susținut că pentru a putea justifica suspendarea, prejudiciul trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să nu se fi produs încă;
- să fie de natură patrimonială;
- perspectiva producerii să fie certă, neîndoielnică.

A solicitat să se observe că prin acțiunea dedusă judecății, reclamantul nu dovedește îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 14 din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, neexistând niciun fel de probe care să răstoarne regula executării din oficiu a actului administrativ supus cenzurării de către instanța de judecată.

Cazul bine justificat și iminența pagubei sunt analizate în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, pe baza împrejurărilor de fapt și de drept prezentate de parte, care trebuie să ofere indicii suficiente de răsturnare a prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ și să facă verosimilă iminența producerii unei pagube, dificil de reparat, în cazul particular supus evaluării.

Or, tocmai aceasta nu este dovedit în cauză de către reclamant, care, prin demersul lui, obligă instanța de judecată la depășirea limitelor analizei circumscrise obiectului declarat al cauzei-suspendare efecte act administrativ.

În concluzie, a opinat că suspendarea reglementată în condițiile Legii nr.554/2004 are caracterul unei măsuri procesuale facultative și nu obligatorii pentru instanță, putând fi dispusă numai după verificarea riguroasă a îndeplinirii condițiilor impuse de art. 14 și dovedirea faptului că este mai oportună neaplicarea temporară și provizorie a actului administrativ decât aplicarea acestuia.

Tocmai ca o aplicație particulară a principiului proporționalității trebuie avută în vedere echilibrarea intereselor părților, ceea ce înseamnă că la soluționarea cererii de suspendare a unui act administrativ, instanța de judecată trebuie să analizeze dacă interesul părții reclamante de a fi amânată executarea actului până la pronunțarea instanței de fond este sau nu mai puternic decât interesul de a se executa actul imediat.

Astfel, în doctrină și jurisprudență s-a reținut că, în general, o acțiune este inadmisibilă când dreptul pretins nu este recunoscut de lege sau când condițiile de admisibilitate ale căii procedurale exercitate nu sunt îndeplinite în raport cu reglementarea legală.

În speță, sub aspectul regularității învestirii instanței specializate de contencios administrativ cu cererea de suspendare a H.G. nr.3/2023, să se observe că, față de natura juridică a actului contestat, sesizarea a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor Legii nr.554/2004, invocată chiar de către reclamant ca temei de drept al acțiunii.

După cum se poate observa, față de argumentele invocate, nu este îndeplinită condiția existenței unor împrejurări legate de starea de fapt și de drept de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității unui act administrativ.

În speță nu este dovedit cazul bine justificat, actul administrativ a cărui suspendare se solicită fiind emis cu respectarea dispozițiilor legale, așa cum a arătat anterior.

Cazul bine justificat nu poate fi dovedit numai prin simplele afirmații ale reclamantului sau prin argumentele juridice prezentate și sumar probate, astfel încât, în prezenta speță, a apreciat că lipsa motivării cu privire la această condiție esențială nu poate fi de natură a crea o îndoială serioasă în ceea ce privește actul contestat.

Astfel, împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o eventuală îndoială serioasă în privința legalității actelor contestate, nu pot fi cercetate decât prin acțiunea pe fond privind cererea în anularea acestui act administrativ.

Măsura suspendării actelor administrative se justifică dacă acestea conțin dispoziții care, dacă ar fi aduse la îndeplinire mai înainte de exercitarea de către instanță a controlului de legalitate, ar produce consecințe greu sau imposibil de înlăturat în cazul anulării actelor.

De asemenea, a apreciat că existența cazului bine justificat presupune prezentarea unor dovezi de nelegalitate evidente, dovezi care nu au fost prezentate în cazul de față.

Motivele care duc la hotărârea instanței de suspendare a actului administrativ trebuie să se bazeze pe motivări concrete, în fapt și în drept, nu pe simplele afirmații neprobate ale reclamantului care, așa cum a arătat mai sus, face doar presupuneri cu privire la efectele executării actelor administrative atacate.

Reclamantul nu a dovedit cazul justificat, împrejurare care ar justifica suspendarea în tot a actelor administrative.

Suspendarea executării este o măsură de excepție, care se justifică numai dacă actele administrative conțin dispoziții a căror îndeplinire ar produce reclamantului un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului.

Concluzionând asupra celor de mai sus, a solicitat admiterea excepției inadmisibilității cererii de suspendare și respingerea cererii de chemare în judecată, ca inadmisibilă.

Cu privire la excepția lipsei de interes a reclamantului, într-un prim aspect, a solicitat instanței de judecată să rețină faptul că HG nr. 3/2023, a cărei suspendare parțială se solicită, reprezintă un act administrativ cu caracter normativ, aspect surprins, de altfel, și în cadrul Notei de fundamentare a proiectului actului administrativ.

Reclamantul trebuie să justifice în persoana sa interesul de a promova acțiunea, cu îndeplinirea cumulativă a exigențelor acestui element necesar al dreptului la acțiune, și anume să fie legitim, să fie personal și direct, să fie născut și actual. Folosul practic urmărit prin declanșarea procedurii judiciare trebuie să aparțină celui care recurge la acțiune, nefiind îngăduit unei persoane să apere interesul altei persoane-cu excepția cazurilor reglementate-sau interesul public, de asemenea, doar în condițiile reglementate expres prin actul normativ.

Prin normele cuprinse în art. 1 alin. (1) și (2) și art.8 alin.(1) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, se oferă subiectelor de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv, în cadrul căruia sancțiunea juridică a anulării unui act administrativ nelegal poate fi aplicată numai dacă actul respectiv are efecte vătămătoare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim afirmat de reclamant, fiind realizată astfel distincția dintre contenciosul subiectiv de contenciosul obiectiv.

De asemenea, interesul este calificat unanim în doctrină și în jurisprudență ca fiind o condiție de exercițiu a acțiunii civile și de promovare a oricărei forme procedurale ce intră în conținutul acesteia, nefiind suficientă afirmarea existenței unui drept actual, ci și justificarea folosului practic urmărit prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Prin urmare, interesul trebuie să fie în legătură cu pretenția formulată, să existe în momentul în care se exercită dreptul la acțiune și să îl vizeze pe cel care recurge la forma procedurală, iar nu pe altcineva.

În cauza dedusă judecării, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art.21 și art.52 din Constituția României, republicată, și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea contenciosului administrativ nr.554/2004.

Pârâtul a solicitat instanței să constate faptul că eventuale prejudicii nu pot fi constatate și, cu atât mai puțin, imputate Guvernului României, care, pe de o parte nu participă și nu organizează, în nume propriu, procesul de elaborare și avizare a proiectului de act normativ și, totodată, întrucât, adoptând HG nr. 3/2024, a urmărit asigurarea previzibilității, certitudinii și securității juridice prin

adoptarea unui act legal și oportun, conform avizelor și punctelor de vedere emise de autoritățile competente, inițiat și gestionat de către Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

De altfel, reclamantul nu probează în cel fel a fost vătămată, iar oportunitatea reglementării într-un anume fel sau altul, inclusiv din perspectiva eventualității modificării sau completării unui act normativ revine Guvernului României, prin autoritatea inițitoare a proiectului de act normativ, aspect care nu coincide - în niciun caz - cu o emitere nelegală a actului inițial, care, independent de forma sa inițială și de o eventuală modificare ulterioară a acestuia, este și rămâne un act emis cu respectarea tuturor condițiilor de fond și procedurale incidente potrivit legislației în vigoare.

În plus, încă de la momentul introducerii prezentei acțiuni pe rolul Curții de Apel București, reclamantul fusese deja informat cu privire la intenția ministerului inițiator de a umaniza reuniuni de lucru, motiv pentru care prezentul demers este lipsit de interes.

Mai exact, din corespondența purtată de Secretariatul General al Guvernului cu ministerul de resort MMAP reiese că gestionarea faunei sălbatice de interes cinegetic se asigură pe fonduri cinegetice de către persoane juridice licențiate, pe riscul și răspunderea lor, în baza contractelor de gestiune încheiate cu structurile teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de vânătoare, respectiv Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

În anumite situații, animalele sălbatice de interes cinegetic produc pagube și/sau daune, pentru care se solicită despăgubiri.

Legea vânătoriei și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, prevede cine suportă despăgubirile pentru pagubele și/sau daunele produse de vânat și în ce condiții.

Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor a elaborat, în temeiul art. II din Legea nr. 13/2020 pentru modificarea și completarea Legii Vânătoriei și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, în urma propunerilor și punctelor de vedere formulate de către ministerele de resort precum și a consultărilor cu reprezentanții fermierilor din România, un proiect de hotărâre a Guvernului privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătoriei și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006.

Proiectul de act normativ, astfel elaborat, împreună cu nota de fundamentare aferentă, au fost transmise în data de 12.03.2020, spre avizare internă, în vederea parcurgerii procedurii de transparență decizională, în conformitate cu prevederile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată.

După ce a fost avizat intern, proiectul de hotărâre a Guvernului, în cauză, în vederea parcurgerii procedurii privind transparența decizională, a fost postat în data de 05.08.2020, pe site-ul Ministerului Mediului Apelor și Pădurilor.

Conform prevederilor art. 7 alin. (9) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, existând solicitări în acest sens, s-a organizat în data de 25.08.2020. de către Ministerul Mediului, Apelor, în sistem on-line, dezbatere publică, cu referire la acest proiect de hotărâre a Guvernului, rezultatele acestei dezbateri fiind cuprinse într-o minută, conform cadrului legal, publicată pe site-ul MMAP, alături de proiectul de act normativ îmbunătățit, precum și recomandările scrise primite.

Actul normativ a fost adoptat de Guvernul României în data de 06.01.2023, intrând în vigoare prevederile Hotărârii Guvernului nr. 3/2023 privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătoriei și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia.

Pe fondul cauzei, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Într-un prim aspect, a reiterat susținerile potrivit cărora argumentele sunt caracteristice și apte să susțină mai degrabă o acțiune în anulare, antamând discuții ce exced demersului judiciar al suspendării efectelor actului administrativ.

Din aceste considerente, înțelegând a nu da curs raționamentului reclamantului, apreciind și că instanța de judecată nu poate proceda la o analiză de amploare a problematicii, caracteristică unei acțiuni în anulare, căreia i-ar putea corespunde și un probatoriu de anvergură celui pretins de către

partea reclamantă, a solicitat instanței să cenzureze criticile aduse actului administrativ și să le înlăture ca neîntemeiate, nefiind apte a susține acest demers judiciar al suspendării efectelor actului administrativ.

Pârâtul a reiterat susținerile referitoare la suspendarea unui act administrativ doar dacă respectă toate condițiile prevăzute de lege. Or, HG nr. 3/2023 a parcurs toate etapele prevăzute de lege, a fost supus în mod efectiv consultării publice, iar forma finală a fost cea rezultată în urma derulării tuturor etapelor de consultare publică și avizare interministerială.

Așa fiind, a solicitat instanței să constate legalitatea actului administrativ contestat motivat de faptul că au fost respectate dispozițiile Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, regulament aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.561/2009, precum și pe cele ale Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, a arătat faptul că, sub aspectul oportunității, adoptarea actului administrativ contestat a fost determinată de motivele menționate în Nota de fundamentare a acestuia, în special de cele regăsite în Secțiunea a 2-a „Motivul emiterii actului normativ” - punctul 1 „Descrierea situației actuale” a respectivei Note de fundamentare.

Pe de altă parte, prin raportare la susținerile părții reclamante, nu pot fi reținute elemente de nelegalitate ale Hotărârii Guvernului nr.3/2023 sau eventuale împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității acestui act administrativ.

În ceea ce privește obligarea Guvernului României la plata cheltuielilor de judecată, a solicitat respingerea deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art.453 alin.(1) C.proc.civ., iar, în subsidiar, a solicitat reducerea cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul avocatului.

În dovedire, pârâtul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

În ședința din data de 04.10.2024, Curtea a respins, ca nefondată, excepția netimbrării și a calificat ca apărări de fond excepțiile inadmisibilității și a lipsei de interes, invocate de pârât.

În cauză, a fost încuviințată proba cu înscrisurile depuse la dosar pentru ambele părți.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin HG nr. 3/04.01.2023 GUVERNUL ROMÂNIEI a stabilit modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau. daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia (f. 58, vol. I).

Această hotărâre de guvern a fost publicată în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 18/06.01.2023.

Reclamantul COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA a solicitat suspendarea executării mai multor prevederi din HG nr. 3/04.01.2023, până la data soluționării definitive a cererii în anulare care face obiectul dosarului nr. 4929/2/2024, aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a CAF, respectiv:

- art. 4 alin. (8) integral și alin. (14) parțial, în legătură cu mențiunea „medicul de liberă practică împuternicit”;

- art. 6 alin. (1) lit d) parțial, în legătură cu mențiunea „în baza diagnosticului stabilit, în condițiile anexei nr. 2, de medicul veterinar de liberă practică împuternicit” și alin. (8) lit c) parțial, în legătură cu mențiunea „și, după caz, medicul veterinar de liberă practică împuternicit conform art. 4 alin. (8)

- art. 11 alin. (1) lit e) integral și lit f) integral;

- anexa nr. 2 integral.

Dispozițiile din HG nr. 3/04.01.2023, a căror suspendare o solicită reclamantul, au următorul conținut normativ:

Art. 4

„(8) În cazul pagubei produse animalelor domestice, inclusiv albinelor, primarul solicită în scris, prin orice mijloace de comunicare, cu confirmare de primire, *medicului veterinar de liberă practică împuternicit* să culeagă informațiile privind cauza rănirii/decesului animalelor domestice numai în prezența personalului de specialitate al gestionarului fondului cinegetic și să completeze fișa al cărei formular este prevăzut în anexa nr. 2, denumit în continuare *medic veterinar de liberă practică împuternicit*. Fișa, completată de către medicul veterinar de liberă practică împuternicit, se înregistrează la sediul unității administrativ-teritoriale, se pune la dispoziția primarului anterior convocării comisiei și face parte din dosarul de despăgubire.”

„(14) Instituțiile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) - c), *medicul veterinar de liberă practică împuternicit*, proprietarul păgubit sau reprezentantul legal ori convențional al acestuia, gestionarul faunei cinegetice sau administratorul ariei naturale protejate, după caz, au obligația să prezinte până la data întrunirii comisiei toate datele, informațiile și înscrisurile prevăzute de prezenta hotărâre, potrivit competenței acestora, în scopul constatării pagubei, evaluării acesteia și stabilirii răspunderii civile.”

Art. 6

„(1) Stabilirea cuantumului despăgubirilor se realizează de către comisie în funcție de valoarea de piață a producției vegetale a culturilor agricole, din care se scad cheltuielile ce ar fi fost făcute de la momentul producerii pagubei și până la momentul recoltării culturii, sau în funcție de valoarea de înlocuire în cazul animalelor domestice și a stupinelor, astfel:

[...]

d) în cazul animalelor domestice ucise, cu excepția albinelor, despăgubirea se calculează la valoarea de înlocuire a animalului/animalelor, în funcție de specie, rasă, valoare genetică și zootehnică, sex, vârstă, greutate, starea fiziologică și categoria de producție, la data la care s-a produs paguba. În cazul animalelor domestice rănite, valoarea despăgubirii care se acordă nu poate depăși valoarea de înlocuire a animalului/animalelor, stabilindu-se de către comisie, în funcție de valoarea de înlocuire a animalului/animalelor și de gradul de vătămare al acestuia, în baza diagnosticului stabilit, în condițiile anexei nr. 2, de *medicul veterinar de liberă practică împuternicit*. Datele utilizate de către comisie pentru calcularea valorii de înlocuire a animalului/animalelor sunt cele furnizate de către direcțiile pentru agricultură județene;

[...]

(8) La procesele-verbale prevăzute la alin. (4) - (7) se anexează, prin grija unității administrativ-teritoriale, toate documentele justificative administrate de comisie cu ocazia constatării, evaluării pagubei și stabilirii răspunderii civile care pot fi, după caz:

[...]

c) documentul/documentele prin care primarul a convocat comisia, proprietarul păgubit sau reprezentantul legal ori convențional al acestuia și, după caz, gestionarul faunei cinegetice din fondul cinegetic în care s-a produs paguba sau administratorul ariei naturale protejate, dacă paguba s-a produs într-o arie naturală protejată neinclusă într-un fond cinegetic sau în care vânătoarea nu este admisă, conform art. 4 alin. (3), și, după caz, *medicul veterinar de liberă practică împuternicit* conform art. 4 alin. (8), însoțit/însoțite de confirmările de primire;”

Art. 11

(1) Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii, infracțiuni și se sancționează cu amendă de la 1.000 de lei la 2.000 de lei:

[...]

e) neîndeplinirea de către primarul unității administrativ-teritoriale a obligației prevăzute la art. 4 alin. (8), respectiv obligația de a solicita în scris, prin orice mijloace de comunicare, cu confirmare de primire, *medicului veterinar de liberă practică împuternicit* să culeagă informațiile privind cauza rănirii/decesului animalelor domestice și să completeze fișa al cărei formular este prevăzut în anexa nr. 2;

f) neîndeplinirea de către *medicul veterinar de liberă practică împuternicit* a obligațiilor prevăzute la art. 4 alin. (8), respectiv completarea, la solicitarea primarului unității administrativ-teritoriale, a fișei al cărei formular este prevăzut în anexa nr. 2, înregistrarea acesteia la unitatea administrativ-teritorială, precum și punerea acesteia la dispoziția primarului anterior convocării prevăzute la art. 4 alin. (3).”

Cât privește Anexa nr. 2 la HG nr. 3/04.01.2023, aceasta cuprinde

„FIȘA

cu informații și date referitoare la rănirea/uciderea animalului domestic, de către exemplare din specii de faună de interes cinegetic

1. Medicul veterinar de liberă practică împuternicit care a făcut inspecția sanitară veterinară:

Numele și prenumele:	
Circumscripția:	
Date de contact (telefon, e-mail, fax):	
Data și ora efectuării inspecției:	
Însoțitori, observatori la inspecție (Numele și prenumele, calitatea, datele de contact):	
.....	
.....	

2. Data și locația incidentului:

Data:	Ora:	
Localitatea:	Județul:	

3. Identificarea animalului domestic ucis/rănit:

Specia:	Sexul:	Vârsta:	Greutatea:	
Proprietarul animalului:				
Crotalia nr./alte mărci de identificare:				

4. Observația directă a prădătorului (dacă există informații):

Numărul prădătorilor:	Prezența puilor/tineretului	
prădătorului:		
Distanța de observare:	Condiții de vizibilitate:	
Cine a făcut observația		
prădătorului:		

5. Semnele/indiciile de prezență ale prădătorului (dacă sunt vizibile):

Numărul prădătorilor după urme de picior:	
Substrat (noroi, zăpadă, nisip, etc.):	
Alte semne/indicii (excrement, urină, păr, mușcăături, zgârieturi, etc.):	

6. Examinarea animalului domestic ucis/rănit*):

Figura 1Lex: Desen orientativ care exprimă forma corpului speciei de animal domestic supus examinării

Exemplu:			
Modul de reprezentare a leziunilor:	Urme de mușcături	Urme de gheare:	Părți mâncate,
/ • • / / • • * / / • • * / *	\ \ \ \ \ \ / \ \ \ \ \ / \ \ \ \ \ \ / \ \ \ \ \ \ \		

Notă: *) - Desenul din figura de mai sus este orientativ. Pentru completarea formularului se vor folosi siluete aproximative care exprimă forma corpului speciilor de animale domestice supuse examinării.

7. Identificarea prădătorului după semnele lăsate pe animalul domestic ucis/rănit.

Partea cadavrului	Aspecte constatate în urma inspecției	Da/Nu	Prădătorul posibil
	în ordinea relevanței	ori alte cauze, în	
Ceafa și traheea	- leziuni puține, găuri de mărime medie, adânci, fără ruptura țesuturilor din jur, hemoragii slabe		râs, lup, urs, câine
	- leziuni extinse, ruptura țesuturilor din jur, traheea și esofagul rupt, hemoragii puternice		câine, lup, urs, râs
	- contuzii extinse, urme de zgârieturi, ghearele nu au străpuns pielea		Câine
	- găuri fără margini roșii, fără hemoragii sub piele		Necrofagie
Capul	- craniul cu fracturi, hemoragii la nas și gură, capul răsucit într-o poziție anormală		urs, accident de mașină
	- lipsa capului		vulpe, lup, urs

	- mușcături pe craniu	urs, lup, câine
	- mușcături pe bot	urs, lup
	- găuri mici și adânci pe craniu	Păsări
Coloana vertebrală	- ruptă	urs, accident de mașină, cădere
Spatele	- mușcături pe spate și flancuri	câine, lup, urs
	- urme de gheare multiple pe greabăn și flancuri	Urs
Cutia toracică	- deschisă, organele interne consumate	urs, lup, câine
	- închisă, organele interne mâncate printre coaste	Păsări
Cavitatea abdominală	- deschisă, intestinele extrase	lup, câine, urs
Abdomenul	- urme de mușcături, hemoragii subcutanee	câine, lup
	- ugerul consumat	Urs
Membrele	- mușchii consumați	râs, câine, lup
	- smulse, dispersate pe o suprafață mai mare	urs, lup
Pielea	- zgârieturi adânci care ajung până la țesuturile de sub piele	Râs
	- 2 - 5 zgârieturi paralele, late	Urs
	- zgârieturi superficiale	câine, lup
Cadavrul în general	- consumat parțial, mușcături multiple dispersate pe tot corpul	Câine
	- mutat și acoperit cu sol, frunze, crengi	urs, râs
	- un număr mare de animale omorâte	lup, urs

8. Concluzii.

Pe baza căror semne am stabilit identitatea speciei de prădător?

Există semne care ar putea indica faptul că paguba ar fi fost produsă de o altă specie?

Alte pagube materiale produse:
Documentarea s-a făcut prin: (fotografiere, filmare, prelevarea probelor biologice, etc.)
Alte informații relevante*1)

*1) - *medicul veterinar de liberă practică împuternicit* are obligația de a stabili un diagnostic privind vătămarea animalului;

- în cazul animalului rănit, va stabili dacă este posibilă valorificarea cantității de carne rezultate în urma sacrificării acestuia, în baza acestor date, comisia de constatare și evaluare a pagubelor stabilind valoarea despăgubirilor acordate.

Data: _____

Numele și prenumele, calitatea, semnătura _____

Numele și prenumele, calitatea, semnătura _____

Numele și prenumele, calitatea, semnătura _____ ”

În acord cu prevederile **art. 15 alin. (1) din Legea nr. 554/2004** „Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, în termen de maximum 60 de zile de la introducerea acțiunii principale.”

În ceea ce privește motivele pentru care se poate solicita suspendarea executării actului administrativ, **art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004** prevede că „În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile prevederilor art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare sau în termen de maximum 30 de zile de la luarea la cunoștință a conținutului actului care nu mai poate fi revocat, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. [...]”.

Din coroborarea prevederilor legale precitate, reiese care sunt condițiile de admisibilitate a suspendării actului administrativ în condițiile art. 15 din Legea nr. 554/2004 și anume:

- formularea unei cereri în anularea actului administrativ a cărui suspendare se solicită;
- existența unui caz bine justificat și
- prevenirea unei pagube iminente.

Aceste condiții trebuie îndeplinite cumulativ, prima fiind o condiție de procedibilitate, iar celelalte două de fond, întrucât suspendarea executării actului administrativ este o măsură de excepție prin care instanța de judecată înlătură temporar caracterul executoriu al actului, astfel că luarea acestei măsuri presupune dovedirea existenței acelor împrejurări care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ și să convingă cu privire la necesitatea înlăturării temporare a caracterului executoriu al acestuia pentru a preveni o pagubă iminentă.

Cât privește prima condiție, Curtea reține că este îndeplinită, reclamantul formulând cerere de anulare parțială a HG nr. 3/04.01.2023, respectiv a prevederilor a căror suspendare o solicită și în

cererea de față, litigiul făcând obiectul dosarului nr. 4929/2/2024/30.07.2024, aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a CAF (f. 24-25 vol. I).

În ceea ce privește cea de a doua condiție, a cazului bine justificat, Curtea reține următoarele:

Conform art. 2 alin. (1) lit. t) din Legea nr. 554/2004 prin caz *bine justificat* se înțelege acele „împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

În practica sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant că pentru constatarea îndeplinirii *condiției cazului bine justificat*, instanța nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Întrucât în cadrul procedurii suspendării executării actului administrativ nu poate fi prejudecat fondul litigiului, existența cazului bine justificat trebuie să fie ușor decelată, printr-o cercetare sumară a aparenței dreptului. Prin urmare, în analiza sa, instanța trebuie să verifice dacă, *astfel cum sunt invocate*, criticile de nelegalitate prezentate de reclamant ridică o suspiciune serioasă și suficientă să ducă la înfrângerea forței executorii a actului administrativ și la necesitatea temporizării efectelor sale până la momentul la care se poate realiza o temeinică analiza a acestor motive de nelegalitate în acțiunii în anulare.

Curtea constată că reclamantul a invocat, **sub un prim aspect**, faptul că HG nr. 3/04.01.2023 a fost adoptată fără obținerea avizului consultativ al Colegiului Medicilor Veterinari din România, astfel că există indicii de nesocotire a art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 160/1998.

Pârâtul a susținut că proiectul de act normativ inițiat de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, împreună cu nota de fundamentare aferentă, au fost transmise în data de 12.03.2020 spre avizare internă, în vederea parcurgerii procedurii privind transparența decizională, conform Legii nr. 52/2003, iar după avizare, a fost postat în data de 05.08.2020 pe site-ul inițiatorului, și în data de 25.08.2020 a fost organizată și o dezbatere publică, în sistem on-line, astfel că au fost respectate prevederile HG nr. 561/2009.

Curtea observă că prin **HG nr. 3/04.01.2023** s-a aprobat modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia.

În această procedură este implicat și medicul veterinar de liberă practică împuternicit, dar exclusiv pentru constatarea pagubelor produse animalelor *domestice*, inclusiv albinelor, iar conform anexei nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023, medicul de liberă practică împuternicit trebuie să efectueze inspecția sanitar-veterinară și să completeze Fișa cu informații și date referitoare la rănirea/uciderea animalului domestic, de către exemplare din specii de faună de interes cinegetic.

Organizarea și funcționarea profesiei de medic veterinar este reglementată prin **Legea nr. 160/1998**, care, în **art. 1 alin. (1)** prevede că „Profesiunea de medic veterinar este o profesie liberală și independentă, cu organizare autonomă reglementată. Este organizată și funcționează în baza principiului autonomiei, în cadrul forului profesional reprezentat de Colegiul Medicilor Veterinari”.

Conform **art. 9 alin. (1) lit. a)** din Legea nr. 160/1998 „(1) Colegiul Medicilor Veterinari are următoarele atribuții: a) va da avizul consultativ pentru proiectele de acte normative, reglementările și normele de exercitare a profesiei în toate domeniile de activitate specific veterinar, conform legislației în vigoare [...]”.

Așadar, conform acestei dispoziții legale, inițiatorul unui proiect de act normativ în domeniile de activitate specific veterinar este obligat să solicite avizul Colegiului Medicilor Veterinari, chiar dacă acest aviz este consultativ.

Din examinarea Notei de fundamentare a proiectului de hotărâre de guvern transmisă de pârât (f. 21, vol. II), Curtea constată că în cuprinsul acestui instrument de prezentare și motivare a proiectului de act normativ nu se face nicio referire la solicitarea avizului consultativ din partea Colegiului Medicilor Veterinari.

Astfel, în Secțiunea a 6-a – Consultări efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ, pct. 5 din Nota de fundamentare se precizează faptul că „Proiectul de act normativ urmează să fie avizat de Consiliul Legislativ.”

De asemenea, în fișa circuitului de avizare (f. 94, vol. II) nu este menționat, printre avizatori, și Colegiul Medicilor Veterinari, iar în documentația care a stat la baza adoptării HG nr. 3/04.01.2023, astfel cum a fost înaintată de pârât (f. 191-200 vol. I, f. 1-20, 77-93 vol. II), nu se regăsește avizul Colegiului Medicilor Veterinari.

În fine, așa cum reiese din adresa nr. DGB/139814/28.03.2024, emisă de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, care a avut calitatea de inițiator al proiectului hotărârii de guvern, reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România a fost invitat să participe doar la întâlnirea din data de 02.04.2024 a Grupului de lucru constituit pentru analizarea necesității și oportunității *modificării* prevederilor HG nr. 3/2023 (f. 19 vol. I).

Cât privește parcurgerea procedurii de avizare internă, în acord cu prevederile HG nr. 561/2009, ori a procedurii de transparență decizională conform Legii nr. 52/2003, la care face referire pârâtul prin întâmpinare, Curtea reține că, așa cum reiese atât din actele normative menționate de pârât, cât și din HG nr. 443/2022 privind aprobarea conținutului instrumentului de prezentare și motivare, a structurii raportului privind implementarea actelor normative, a instrucțiunilor metodologice pentru realizarea evaluării impactului, precum și pentru înființarea Consiliului consultativ pentru evaluarea impactului actelor normative, cele două proceduri menționate de pârât sunt distincte de cea referitoare la obținerea avizului consultativ la care se referă art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 160/1998, așa încât nu sunt echivalente.

Avizul consultativ la care se referă art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 160/1998 este un aviz extern, iar nu unul intern (așa cum sunt avizele interministeriale), iar procedura de transparență decizională la care face referire Legea nr. 52/2003 vizează consultarea cetățenilor și a asociațiilor legal constituite (organizație civică, sindicală, patronală sau orice alt grup asociativ de reprezentare civică) în procesul de elaborare a proiectelor de acte normative, iar nu organismele profesionale, și, de asemenea, se desfășoară anterior trimiterii proiectului de act normativ spre avizare.

Ca atare, în condițiile inexistenței în documentația care a stat la baza adoptării HG nr. 3/04.01.2023 a avizului din partea Colegiului Medicilor Veterinari, Curtea reține, în acord cu reclamantul, că există o îndoială serioasă cu privire la respectarea de către pârât a prevederilor art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 160/1998 privind organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar.

Reclamantul a mai invocat, **sub un al doilea aspect**, necorelarea prevederilor criticate din HG nr. 3/04.01.2023 cu actele normative de nivel superior, și anume cu Legea nr. 160/1998, cu OG nr. 42/2004 și cu OUG nr. 49/2009, ceea ce ar constitui indicii de nesocotire a normelor de tehnică legislativă prevăzute de art. 13 și 20 din Legea nr. 24/2000 și de încălcare a prevederilor Legii nr. 160/1998, OG nr. 42/2004 și OUG nr. 49/2009.

În esență, *reclamantul* critică nerespectarea distincției dintre sistemul de asistență medicală privată și sistemul veterinar de stat, nerespectarea limitelor competențelor ce revin medicilor ce activează în cadrul fiecăruia dintre cele două sisteme, faptul că prin nerespectarea acestei distincții se anulează caracterul liberal al profesiei de medic veterinar și este obligat medicul veterinar de liberă practică să participe la procedura de acordare a despăgubirilor în lipsa unui contract și fără plata unei remunerații.

Pârâtul nu a răspuns punctual acestor susțineri, ci a susținut, în esență, că HG nr. 3/04.01.2023 a fost emisă cu respectarea tuturor condițiilor de fond și procedurale incidente potrivit legislației în vigoare și că în procedura suspendării executării actului administrativ nu se poate prejudeca fondul.

Curtea, în limitele permise de specificul procedurii suspendării unui act administrativ, și anume de măsură de protecție judiciară provizorie menită să asigure un echilibru rezonabil între interesul public pe care autoritatea publică este obligată să îl îndeplinească și drepturile subiective sau interesele legitime private care pot fi afectate până la verificarea legalității actului administrativ în litigiul ce face obiectul dosarului nr. 4929/2/2024, al Curții de Apel București, reține următoarele:

În preambulul HG nr. 3/04.01.2023 nu se face nicio referire la Legea nr. 160/1998, OG nr. 42/2004 și OUG nr. 49/2009, ci la alte acte normative (art. 13, art. 13[^]1, art. 23 alin. (1) lit. b), c), k), alin. (2) și (3), art. 39[^]1 din **Legea vânătoriei și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006**, cu modificările și completările ulterioare; art. 6 pct. 6, art. 75 din **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002** privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările

ulterioare; art. 44 alin. (2) din **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001** privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 7 și 8 din **Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, cu modificările și completările ulterioare; art. 2 alin. (3) din **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2006** privind stabilirea modalităților de evaluare a pagubelor produse vegetației forestiere din păduri și din afara acestora, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2007, anexa nr. 4 la Normele metodologice privind modul de prevenire, constatare, evaluare și aprobare a pierderilor provocate de fenomene meteorologice periculoase și de alți factori vătămători fondului forestier național, vegetației forestiere din afara fondului forestier național și obiectivelor instalate în acestea, aprobate prin **Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 766/2007**, **Ordonanța Guvernului nr. 2/2001** privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 38 din **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007** privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, art. 11 din **Legea apiculturii nr. 383/2013**, cu modificările și completările ulterioare, **Constituția României** și art. II din **Legea nr. 13/2020** pentru modificarea și completarea Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006).

Totodată, nici în corpul Legii nr. 407/2006 și nici în cel al HG nr. 3/04.01.2023 nu se face trimitere la legislația care reglementează profesia de medic veterinar ori la cea care reglementează activitatea sanitar-veterinară, cele două acte normative menționate neavând o configurare explicită a conceptelor și noțiunilor folosite în unitățile sintactice „medic veterinar de liberă practică” și „medic de liberă practică împuternicit”. În egală măsură, o astfel de configurare nu se regăsește nici în actele normative în baza cărora a fost adoptată HG nr. 3/04.01.2023, astfel cum sunt enumerate în preambulul hotărârii.

Cu toate acestea, la **punctul nr. 1 din anexa nr. 2 la HG nr. 3/04.01.2023**, a cărei suspendare se solicită de asemenea, se face referire la „Medicul veterinar de liberă practică împuternicit care a făcut inspecția sanitară veterinară”, astfel că instanța reține că, în aparență, autoritatea pârâtă a avut în vedere conceptele și noțiunile configurate în legislația existentă la data adoptării HG nr. 3/04.01.2023 în ceea ce privește atât organizarea și funcționarea profesiei de medic veterinar, cât și efectuarea inspecției sanitar-veterinare.

Unul dintre aceste acte normative este, într-adevăr, **Legea nr. 160/1998** care, în art. 1 alin. (1) prevede că „Profesiunea de medic veterinar este o **profesie liberală și independentă**, cu organizare autonomă reglementată. Este organizată și funcționează în baza principiului autonomiei, în cadrul forului profesional reprezentat de Colegiul Medicilor Veterinari”.

Conform art. 3 din același act normativ „Prin natura liberală a profesiei, **medicul veterinar cu drept de liberă practică**, în exercitarea profesiei sale, nu este funcționar public”, iar conform art. 7 „Profesiunea de medic veterinar se exercită în cadrul următoarelor **structuri profesionale**:

- a) rețeaua veterinară de stat;
- b) serviciile medicale veterinare particulare, autorizate legal;
- c) instituțiile de învățământ veterinar autorizate și acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu;
- d) alte instituții publice și private.”

În ceea ce privește serviciile sanitar-veterinare, acestea sunt reglementate prin **OG nr. 42/2004** privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, care, în art. 4 prevede că „Serviciile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor se organizează și funcționează ca **sistem veterinar unic** și sunt structurate astfel:

- a) servicii de stat - publice - sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor;
- b) activități sanitar-veterinare de liberă practică.”

Conform art. 5 din același act normativ „Serviciile sanitar-veterinare de stat se organizează după o concepție unitară, în sistem piramidal al fluxului de comandă, pe principiul teritorial, ca sector distinct și autonom, având următoarea structură:

- a) **Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor**, denumită în continuare **Autoritatea**, este autoritatea centrală sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor, care coordonează tehnic și administrativ întreaga activitate a serviciilor sanitar-veterinare și pentru

siguranța alimentelor, organizează și controlează efectuarea activităților publice sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor;

b) institutele veterinare, autorități de referință la nivel național pentru domeniile de competență specifice acestora, cu personalitate juridică, în subordinea Autorității;

c) direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București, autorități sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București, cu personalitate juridică, în subordinea Autorității, care se înființează prin reorganizarea direcțiilor sanitare veterinare județene și a municipiului București, servicii publice descentralizate care funcționează în subordinea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale;

d) posturile de inspecție la frontieră și circumscripțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor oficiale, fără personalitate juridică, organizate în structura direcțiilor sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București."

Cât privește activitățile sanitar-veterinare de liberă practică, în art. 26 din Legea nr. 160/1998 se prevede că „Activitățile efectuate prin liberă practică medical-veterinară sunt: asistența medical-veterinară, însămânțările artificiale, diferitele servicii de specialitate și consultanță tehnică și legislativă sanitar-veterinară, producerea și comercializarea medicamentelor antiparazitare și de uz veterinar și a aparatului și instrumentarului de uz veterinar. (2) Serviciile medical-veterinare particulare fac parte din sistemul unic sanitar-veterinar național."

Potrivit art. 27 alin. (1) din același act normativ „Medicii veterinari cu drept de liberă practică își pot desfășura activitatea independent, atât ca persoane fizice autorizate, cât și ca persoane juridice."

De asemenea, conform art. 28 alin. (1) din Legea nr. 160/1998, „În exercitarea profesiei sale, medicul veterinar cu drept de liberă practică se organizează și funcționează în cadrul:

a) cabinetului medical-veterinar, în una dintre următoarele forme:

1. cabinet medical-veterinar;

2. cabinete medical-veterinare asociate;

b) societăților reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu obiect principal de activitate activitățile veterinare."

Curtea observă că distincția între activitatea sanitar-veterinară publică și activitatea sanitar-veterinară de liberă practică este realizată prin **punctele nr. 3 și 4 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004**, iar nu prin art. 7 din Legea nr. 160/1998 și art. 4 din OG nr. 42/2004, așa cum susține reclamantul.

Astfel, art. 7 din Legea nr. 160/1998 prevede doar care sunt structurile profesionale în care își poate desfășura activitatea profesională un medic veterinar (iar nu exclusiv medicul veterinar *de liberă practică*), în timp ce art. 4 din OG nr. 42/2004 prevede cum este structurat sistemul unic sanitar-veterinar (din care fac parte toți medicii veterinari, iar nu doar cei de liberă practică).

Conform **punctului nr. 3 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004** activitatea sanitar-veterinară **publică** este „activitate sanitar-veterinară strategică, de interes național, efectuată în limitele de competență ale serviciilor sanitar-veterinare, pentru aplicarea strategiilor și politicilor guvernamentale de apărare și îmbunătățire a statusului de sănătate a animalelor, pentru protecția sănătății publice, a animalelor, protecția mediului și siguranța alimentelor”, iar potrivit **punctului nr. 4**, activitatea sanitar-veterinară **de liberă practică** este „activitate sanitar-veterinară, *altă decât cea publică*, efectuată de medicii veterinari de liberă practică potrivit legii;"

Din aceste prevederi legale reiese că în timp ce activitatea sanitar-veterinară **publică** este efectuată de serviciile sanitar-veterinare, în domeniile de interes național, pentru aplicarea strategiilor și politicilor guvernamentale la care se referă punctul nr. 3 din anexă, activitatea sanitar-veterinară **de liberă practică** este efectuată de medicii veterinari de liberă practică, în alte domenii decât cele de interes național.

În continuare, la punctele 9 și 10 din aceeași anexă, sunt definite și sintagmele „medic veterinar oficial” și, respectiv, „medic veterinar de liberă practică”.

Astfel, potrivit **punctului nr. 9**, medicul veterinar **oficial** este „medicul veterinar angajat și retribuit de stat, desemnat pentru a realiza activitățile sanitar-veterinare stabilite de autoritatea sanitar-veterinară la care își desfășoară activitatea”, iar, conform **punctului nr. 10**, medicul veterinar **de liberă practică** este medicul veterinar „care efectuează activități sanitar-veterinare de liberă practică în condițiile legii”.

Așadar, medicul veterinar *oficial* își desfășoară activitatea în sistemul sanitar-veterinar de stat, în timp ce medicul veterinar *de liberă practică* este un liber profesionist, care poate desfășura una sau mai multe dintre activitățile de liberă practică enumerate în **art. 26 din Legea nr. 160/1998**, precitată (asistența medical-veterinară, înșămânțările artificiale, diferitele servicii de specialitate și consultanță tehnică și legislativă sanitar-veterinară, producerea și comercializarea medicamentelor antiparazitare și de uz veterinar și a aparaturii și instrumentarului de uz veterinar), în una dintre formele de organizare și funcționare prevăzute de **art. 28 alin. (1) din Legea nr. 160/1998**.

HG nr. 3/04.01.2023 reglementează modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, iar, în ceea ce privește pagubele produse animalelor *domestice*, inclusiv albinelor, singura categorie de medici veterinari implicați este cea a medicilor veterinari *de liberă practică imputerniciți*, sintagmă folosită în **art. 4 alin. (8) și alin. (14)**, **art. 6 alin. (1) lit. d) și alin. (8) lit. c)**, **art. 11 alin. (1) lit. e) și f)** și anexa nr. 2 din **HG nr. 3/04.01.2023**, al căror conținut normativ a fost expus mai sus.

Totodată, așa cum reiese din **punctul nr. 1 al anexei nr. 2 la HG nr. 3/04.01.2023**, procedura stabilirii despăgubirilor reglementată de **HG nr. 3/04.01.2023** implică efectuarea unei *inspecții sanitar-veterinare* de către medicul veterinar de liberă practică imputernicit, în urma căreia comisia de constatare și evaluare a pagubelor constată paguba, stabilește întinderea acesteia, precum și răspunderea civilă.

Or, conform **art. 26 din Legea nr. 160/1998** efectuarea *inspecției sanitar-veterinare* nu face parte dintre activitățile ce pot fi desfășurate prin liberă practică medical-veterinară, ci, conform **art. 9 lit. m) din OG nr. 42/2004**, este o activitate ce intră în domeniile de competență exclusivă a serviciilor sanitar-veterinare de stat, respectiv a serviciilor enumerate în **art. 5** din același act normativ, mai sus citat.

În serviciile sanitar-veterinare de stat sunt încadrați însă medici veterinari *oficiali*, conform **punctului nr. 9 din anexa nr. 1 a OG nr. 42/2004**, iar nu medici veterinari de liberă practică, astfel că față de prevederile coroborate ale **art. 9 lit. m) din OG nr. 42/2004** și **art. 26 din Legea nr. 160/1998**, efectuarea unei *inspecții sanitar-veterinare* excede, în mod vădit, activităților sanitar-veterinare ce pot fi desfășurate de medicul veterinar de liberă practică.

În acest context, la nivel de aparență, la adoptarea **HG nr. 03/04.01.2023**, autoritatea pârâtă nu a ținut seama de distincția între activitatea sanitar-veterinară de stat și activitatea sanitar-veterinară de liberă practică, astfel cum sunt reglementate prin **Legea nr. 160/1998** și prin **OG nr. 42/2004**, de vreme ce prin **HG nr. 3/04.01.2023** a stabilit în competența și, corelativ, în sarcina medicilor veterinari de liberă practică efectuarea unor activități ce corespund competențelor stabilite de lege exclusiv pentru medicii veterinari *oficiali* (și anume efectuarea *inspecției sanitar-veterinare*).

Curtea constată că obligațiile legale *generale* ale medicilor veterinari (așadar atât a celor *oficiali*, cât și a celor de liberă practică) sunt reglementate prin **art. 13 din OG nr. 42/2004**, în timp ce obligațiile legale ce incumbă *doar* medicilor veterinari *oficiali* sunt prevăzute în **art. 14 din OG nr. 42/2004**.

Astfel, potrivit **art. 13 din OG nr. 42/2004** „În exercitarea profesiei *medicii veterinari* au următoarele obligații:

a) să anunțe de urgență autoritatea sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor despre orice suspiciune privind apariția unei boli supuse notificării obligatorii, conform legii, precum și a oricărui risc privind sănătatea animalelor, sănătatea publică, bunăstarea și protecția animalelor, protecția mediului și siguranța alimentelor;

b) să ia măsurile de urgență prevăzute de lege, pentru a preveni și a opri difuzarea unor boli transmisibile ale animalelor sau a oricărui risc de natură a afecta sănătatea animalelor și sănătatea publică, protecția animalelor, protecția mediului și siguranța alimentelor;

c) să participe, la solicitarea direcției sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București, sau, după caz, a Autorității, la acțiuni de eradicare a unor boli transmisibile ale animalelor sau la cele de control în cazul izbucnirii unor boli transmisibile emergente pentru România;

d) să dispună respectarea perioadelor de așteptare și întrerupere, referitoare la eliminarea sau prezența de reziduuri la animale vii, în produse ori subproduse de origine animală destinate consumului uman;

e) să înregistreze și să păstreze, pentru o perioadă stabilită de Autoritate, un registru cu activitatea desfășurată și evidența modului de prescriere, distribuire și utilizare a produselor medicinale veterinare, a aditivilor furajeri și a furajelor medicamentate;

f) să păstreze confidențialitatea asupra oricăror fapte, informații sau documente de care iau cunoștință în exercitarea activităților, pentru care există drepturi de autor, protecție de confidențialitate comercială sau dacă utilizarea acestor date este licențiată.”

De asemenea, conform art. 14 din OG nr. 42/2004 „(1) Medicii veterinari oficiali au următoarele obligații principale:

a) dispun aplicarea prevederilor legislației sanitar-veterinare, controlează respectarea acestora și efectuează activitățile sanitar-veterinare publice ce intră în responsabilitatea lor;

b) dispun măsurile necesare și supraveghează aplicarea acestora de către persoanele fizice și juridice, pentru apărarea și îmbunătățirea sănătății animalelor, protecția sănătății publice, protecția animalelor, protecția mediului și siguranța alimentelor;

c) dispun fără întârziere măsurile necesare, până la clarificarea oricăror suspiciuni referitoare la apariția unei boli sau a unui element de risc în relație cu sănătatea animalelor, sănătatea publică, protecția animalelor, protecția mediului și siguranța alimentelor;

d) dispun măsurile necesare pentru precizarea cauzelor îmbolnăvirilor și controlează aplicarea măsurilor specifice în vederea controlului și eradicării bolilor transmisibile ale animalelor și zoonozelor;

e) *participă la evaluarea costurilor de compensare, în cazul tăierii sau uciderii de animale vii, a celor de ecarisare și procesare a deșeurilor animaliere, de dezinfecție, deratizare și dezinsecție, de confiscare sau distrugere de material germinativ de origine animală ori de produse și subproduse supuse supravegherii și controlului sanitar-veterinar;*

f) asigură controlul produselor și subproduselor de origine animală destinate consumului uman, precum și al celor ce nu sunt destinate acestui scop, al materiilor furajere utilizate în nutriția animalelor și al produselor medicinale veterinare, în toate fazele de producere, depozitare, colectare, transport, procesare, intermediere, punere pe piață, și al celor ce fac obiectul importului, exportului, tranzitului și comerțului;

g) participă la cursuri de instruire în domeniul sanitar-veterinar.

(2) Măsurile stabilite de medicii veterinari oficiali în exercitarea atribuțiilor și responsabilităților lor sunt obligatorii pentru toate persoanele fizice și juridice care desfășoară activități ce intră sub incidența competențelor serviciilor sanitar-veterinare.

(3) Drepturile specifice ale medicilor veterinari oficiali sunt conferite de competențele autorității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, prevăzute la art. 11.

(4) În funcție de strategia națională în domeniul sanitar-veterinar, Autoritatea poate stabili și alte drepturi și obligații ale medicilor veterinari oficiali.”

Așadar, din lecturarea prevederilor art. 13 și 14 din OG nr. 42/2004 reiese că obligația legală de a participa la evaluarea costurilor de compensare în cazul uciderii de animale vii, indiferent de contextul producerii evenimentului, incumbă exclusiv medicului veterinar *oficial*, conform art. 14 alin. (1) lit. e) din OG nr. 42/2004, iar nu și medicului veterinar *de liberă practică*.

Prin urmare, stabilirea în sarcina medicului de liberă practică a unor obligații legale de a culege informațiile privind cauza rănirii/decesului animalelor domestice, de a completa fișa al cărei formular constituie anexa nr. 2 la HG nr. 3/04.01.2023, de a o înregistra la sediul unității administrativ-teritoriale și de a o pune la dispoziția primarului anterior convocării comisiei de constatare și evaluare a pagubelor, în scopul constatării pagubei, evaluării acesteia și stabilirii răspunderii civile - la care se face referire în art. 4 alin. (8) și alin. (14), art. 6 alin. (1) lit. d) și alin. (8) lit. c), art. 11 alin. (1) lit. e) și f) și în anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 - este într-o contradicție manifestă cu obligațiile legale ce incumbă medicului de liberă practică în acord cu prevederile art. 13 din OG nr. 42/2004.

Mai mult, în art. 4 alin. (8) și alin. (14), art. 6 alin. (1) lit. d) și alin. (8) lit. c), art. 11 alin. (1) lit. e) și f) și în anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 se face referire *doar* la medicul veterinar de liberă practică *împuternicit*, iar nu la orice medic veterinar de liberă practică.

Însă HG nr. 3/04.01.2023 nu cuprinde și reglementări referitoare la modalitatea în care medicul veterinar de liberă practică este *împuternicit* să desfășoare activitățile la care se referă dispozițiile legale anterior enunțate (culegerea informațiilor privind cauza rănirii/decesului animalelor domestice, completarea fișei al cărei formular constituie anexa nr. 2 la HG nr. 3/04.01.2023, înregistrarea fișei menționate la sediul unității administrativ-teritoriale și punerea la dispoziția primarului anterior convocării comisiei de constatare și evaluare a pagubelor, în scopul constatării pagubei, evaluării acesteia și stabilirii răspunderii civile, respectiv efectuarea inspecției sanitare-veterinare) și nici nu conține o definiție proprie a sintagmei „medic de liberă practică *împuternicit*”.

O astfel de definiție este cuprinsă la **punctul nr. 11 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004**, unde se prevede că prin „medic veterinar de liberă practică *împuternicit*” se înțelege „medicul veterinar de liberă practică *împuternicit de autoritatea sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor județeană, respectiv a municipiului București, pe bază de contract, să efectueze unele activități sanitare-veterinare publice în condițiile legii*.”

Apoi, activitatea sanitar-veterinară *publică* este definită la **punctul nr. 3 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004** ca fiind aceea „activitate sanitar-veterinară strategică, de interes național, efectuată în limitele de competență ale serviciilor sanitar-veterinare, pentru aplicarea strategiilor și politicilor guvernamentale de apărare și îmbunătățire a statusului de sănătate a animalelor, pentru protecția sănătății publice, a animalelor, protecția mediului și siguranța alimentelor”.

Iar, potrivit **punctului nr. 31** din aceeași anexă, activitățile sanitare-veterinare *contractate* sunt „activități sanitare-veterinare *publice* rezervate profesiei de medic veterinar, *prevăzute în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și acțiunile sanitare-veterinare prevăzute în alte programe naționale*, pe care Autoritatea trebuie să le pună în aplicare potrivit prevederilor art. 15 alin. (2), coroborate cu prevederile art. 48 alin. (2) din ordonanță.”

Conform **art. 15 alin. (2) din OG nr. 42/2004**, la care trimite punctul nr. 31 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004, „Pentru efectuarea în exploatațile nonprofesionale a unor activități sanitare-veterinare cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de imobilizare a animalelor care amenință viața sau integritatea corporală a persoanelor prin utilizarea și administrarea substanțelor din categoria stupefiante, psihotrope, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a altor acțiuni prevăzute în alte programe naționale, pe care Autoritatea trebuie să le pună în aplicare, direcțiile sanitare-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București pot încheia contracte de concesiune pe o durată de 4 ani cu medicii veterinari organizați în condițiile legii sau pot angaja personal sanitar-veterinar propriu, în condițiile legii, în situațiile în care nu se pot încheia contracte cu medicii veterinari organizați în condițiile legii.”

De asemenea, conform **art. 48 alin. (2)** din același act normativ, „Autoritatea asigură finanțarea cheltuielilor pe bază de programe ce se aprobă ca anexe la bugetul acesteia, pentru:

a) efectuarea unor acțiuni cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor;

b) acțiunile cuprinse în programele naționale de eradicare a unor boli transmisibile ale animalelor;

c) instituirea, organizarea și funcționarea sistemelor informatice sanitare-veterinare naționale;

d) *** Abrogată

e) *** Abrogată

f) asigurarea instruirii continue a medicilor veterinari oficiali și a medicilor veterinari de liberă practică *împuterniciți*;

g) acțiunile prevăzute în alte programe naționale pe care Autoritatea trebuie să le pună în aplicare.”

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale anterior citate rezultă următoarele concluzii:

- un medic veterinar de liberă practică poate desfășura doar anumite activități sanitare-veterinare *publice*, iar nu toate activitățile ce pot fi desfășurate de un medic oficial;

- un medic veterinar de liberă practică poate desfășura activități sanitar-veterinare publice doar în baza unui contract de concediune încheiat cu autoritatea sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor județeană/a municipiului București, prin care este împuternicit să desfășoare astfel de activități;

- activitățile sanitar-veterinare publice pentru care medicul veterinar de liberă practică poate primi împuternicire sunt doar dintre cele prevăzute în programele enunțate la punctul nr. 31 din anexa OG nr. 42/2004, iar nu orice fel de activități pe care le poate desfășura un medic veterinar oficial.

- activitățile sanitar-veterinare publice pe care medicul de liberă practică împuternicit le desfășoară în cadrul contractelor de concesiune încheiate cu Autoritatea sunt remunerate;

Or, Curtea observă că în HG nr. 3/04.01.2023 nu se face referire la nicio categorie de programe de natura celor la care se referă punctul nr. 31 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004, ci, prin art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c) și anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 se instituie o obligatie legală a medicului veterinar de liberă practică de a participa în procedura de constatare a pagubei produse animalelor domestice necondiționată de existența vreunui program pe care autoritatea centrală sanitar-veterinară și pentru siguranța alimentelor trebuie să îl pună în aplicare, ceea ce este în contradicție evidentă cu art. 13 și 15 din OG nr. 42/2004.

Astfel, conform art. 15 alin. (1) din OG nr. 42/2004 „(1) Medicii veterinari de liberă practică împuterniciți au obligațiile prevăzute la art. 13, precum și cele ce rezultă din contractele pentru efectuarea unor activități sanitar-veterinare publice, încheiate cu direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București.”

Or, în ceea ce privește obligatia legală de a participa la evaluarea costurilor de compensare în cazul uciderii de animale vii, așa cum s-a arătat anterior, aceasta incumbă, conform art. 14 alin. (1) lit. e) din OG nr. 42/2004, exclusiv medicului veterinar oficial, indiferent de contextul producerii evenimentului, iar nu medicului veterinar de liberă practică, neregăsindu-se printre obligațiile enumerate la art. 13 din OG nr. 42/2004.

Apoi, referitor la obligatia contractuală, așa cum reiese din coroborarea punctelor nr. 3 și 11 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004, precitate, cu prevederile art. 15 alin. (1) din același act normativ, mai sus redate, medicii veterinari de liberă practică pot fi împuterniciți să desfășoare anumite activități sanitar-veterinare publice doar în baza unui contract încheiat în acest sens cu autoritățile sanitar-veterinare, iar aceste activități sanitar-veterinare publice pot fi exclusiv cele care se circumscriu programelor menționate la punctul nr. 31 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004 (programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și acțiunile sanitar-veterinare prevăzute în alte programe naționale, pe care Autoritatea trebuie să le pună în aplicare potrivit prevederilor art. 15 alin. (2), coroborate cu prevederile art. 48 alin. (2) din OG nr. 42/2004).

Deși, așa cum a arătat și reclamanta, la data adoptării și intrării în vigoare a HG nr. 3/04.01.2023 era în vigoare HG nr. 1156/2013 pentru aprobarea acțiunilor sanitar-veterinare cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire, control și eradicare a bolilor la animale, a celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, a acțiunilor prevăzute în Programul de supraveghere și control în domeniul siguranței alimentelor, precum și a tarifelor aferente acestora, Curtea observă că această hotărâre a fost ultima dată modificată prin HG nr. 485/2018, astfel că nu are în vedere și activitățile pe care medicul veterinar de liberă practică este obligat să le presteze în temeiul HG nr. 3/04.01.2023.

De asemenea, în ceea ce privește „acțiunile sanitar-veterinare prevăzute în alte programe naționale, pe care Autoritatea trebuie să le pună în aplicare”, la care se face referire în punctul nr. 31 din anexa nr. 1 la OG nr. 42/2004, respectiv în art. 15 alin. (2) și art. 48 alin. (2) din același act normativ, Curtea observă că nici Legea nr. 407/2006 și nici HG nr. 3/04.01.2023 nu fac referire la vreo categorie de programe sau la vreo implicare a Autorității în procedura stabilirii despăgubirilor reglementată de HG nr. 3/04.01.2023.

Mai mult, prin HG nr. 3/04.01.2024 nu este reglementată nici modalitatea de suportare a costurilor pentru activitatea prestată de către medicul veterinar de liberă practică în cadrul procedurii

de constatare a pagubelor produse animalelor domestice de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, astfel că, aparent, medicul de liberă practică este obligat să desfășoare o activitate neremunerată, iar neîndeplinirea obligațiilor stabilite prin art. 4 alin. (8) din HG nr. 3/04.01.2023, constând în completarea fișei anexă nr. 2 la HG nr. 3/2023, înregistrarea la sediul unității administrativ-teritoriale și punerea la dispoziția primarului anterior convocării comisiei de constatare a daunelor.

Astfel, se observă că prin art. 11 alin. (1) din HG nr. 3/04.01.2023 au fost incriminate ca fiind contravenții, și se sancționează cu amendă de la 1.000 de lei la 2.000 de lei, atât neîndeplinirea de către primarul unității administrativ-teritoriale a obligației de a solicita în scris medicului veterinar de liberă practică împuternicit să culeagă informațiile privind cauza rănirii/decesului animalelor domestice și să completeze fișa al cărei formular este prevăzut în anexa nr. 2 [art. 11 alin. (1) lit. e)], cât și neîndeplinirea de către medicul veterinar de liberă practică împuternicit a obligației de a completa fișa anterior menționată, de a o înregistra la unitatea administrativ-teritorială, precum și de a o pune la dispoziția primarului anterior convocării prevăzute la art. 4 alin. (3) din aceeași hotărâre [art. 11 alin. (1) lit. f)].

În contextul contradicției vădite dintre prevederile art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c) și anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și cele cuprinse în acte normative de rang superior cum sunt Legea nr. 160/1998 și OG nr. 42/2004, la care s-a făcut referire în precedent, Curtea reține ca fiind justificate și susținerile reclamantului în sensul existenței unor indicii de nesocotire a normelor de tehnică legislativă prevăzute de art. 13 și 20 din Legea nr. 24/2000.

În ceea ce privește susținerile reclamantului referitoare și la existența unor indicii de nesocotire prin HG nr. 3/04.01.2023 și a OUG nr. 49/2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România, Curtea reține caracterul neîntemeiat al susținerilor reclamantului.

Reclamantul a susținut că medicii veterinari de liberă practică împuterniciți își desfășoară activitatea prin intermediul formelor de organizare profesională prevăzute la art. 28 din Legea nr. 160/1998 (cabinete medicale veterinare individuale sau asociate, respectiv societăți comerciale cu obiect de activitate specific – activități veterinare), neavând calitatea de angajați în sistemul veterinar de stat și neputând presta decât servicii remunerate.

Or, Curtea observă că potrivit art. 4 alin. (2) din OUG nr. 49/2009 „Nu intră în domeniul de aplicare al prezentei ordonanțe de urgență: [...] e) serviciile medicale, indiferent dacă sunt asigurate sau nu în cadrul unor unități sanitare și indiferent de modul în care sunt organizate și finanțate ori dacă sunt de natură publică sau privată”, astfel că nu pot fi reținute susținerile reclamantului în sensul că prin HG nr. 3/04.01.2023 s-ar aduce o atingere modalității de organizare profesională sau dreptului de a pretinde o remunerație pentru serviciile medicale prestate.

Pe cale de consecință, Curtea reține că îndoiala serioasă în privința legalității HG nr. 3/04.01.2023 decurge strict din contradicțiile vădite între dispozițiile art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c) și anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 cu cele cuprinse în Legea nr. 160/1998 și OG nr. 42/2004, examinate în precedent, iar nu și cu cele cuprinse în OUG nr. 49/2009.

Cât privește cea de a treia condiție, referitoare la paguba iminentă, Curtea reține că potrivit art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004 prin pagubă iminentă se înțelege „prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public”, iar, în speță, reclamantul a invocat coexistența ambelor forme normative ale pagubei iminente.

Contrar susținerilor pârâtului în ceea ce privește lipsa vătămării reclamantului - prin trimitere la prevederile art. 1 alin. (1), (2), art. 8 alin. (1) și alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004 -, Curtea reține că în procedura suspendării executării actului administrativ, indiferent de caracterul său individual sau normativ, reclamantul nu trebuie să dovedească producerea unei vătămări asupra unui drept sau interes legitim propriu, ci doar paguba iminentă, deoarece instanța de suspendare nu se pronunță asupra nelegalității actului administrativ a cărui suspendare se solicită, verificarea legalității fiind de resortul exclusiv al instanței investite prin acțiunea în anularea actului.

În cadrul cererii de suspendare a actului administrativ, instanța verifică doar dacă există împrejurări de fapt și de drept care pun sub semnul îndoielii legalitatea actului administrativ (caz bine

justificat), de vreme ce nu poate prejudeca fondul, precum și dacă există pagubă iminentă în una dintre cele două modalități normative enumerate în art. 2 alin. (1) lit. ș) din Legea nr. 554/2004, astfel încât să se justifice măsura întreruperii efectelor juridice ale actului normativ.

Or, reclamantul Colegiul Medicilor Veterinari din România este, conform art. 1 alin. (1) din Legea nr. 160/1998, forul profesional în cadrul căruia este organizată și funcționează profesia de medic veterinar și care, potrivit art. 8 alin. (2) din același act normativ, reprezintă interesele și apără drepturile profesionale ale membrilor săi.

De asemenea, conform art. 3 alin. (2) din Hotărârea nr. 3/2013 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari, a Statutului medicului veterinar și a Codului de deontologie medicală veterinară „Cu excepțiile prevăzute de lege și de Statutul medicului veterinar, toți medicii veterinari care exercită profesia de medic veterinar pe teritoriul României trebuie să fie înscrși în Colegiul Medicilor Veterinari, calitatea de membru fiind atestată prin cartea de identitate/cardul de identitate al medicului veterinar.”

Așa fiind, reclamantul trebuie să dovedească iminența pagubei prin raportare la medicii veterinari a căror interese și drepturi profesionale le reprezintă, iar nu prin raportare la patrimoniul propriu.

Curtea reține că, spre deosebire de condiția cazului bine justificat, în cadrul analizei căreia nu se pot face dovezi specifice unei acțiuni de drept comun (în anularea actului), atât previzibilitatea prejudiciului material, cât și a perturbării grave a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public trebuie temeinic dovedite de către reclamant, în acord cu prevederile art. 249 NCPC. Aceasta întrucât, așa cum s-a arătat, suspendarea executării actului administrativ este o măsură de excepție prin care instanța de judecată împiedică temporar efectele juridice ale unui act administrativ față de reclamant, astfel că intervenția instanței în producerea efectelor firești ale actului administrativ nu se poate justifica decât dacă, alături de existența unor indicii temeinice privind nelegalitatea actului, executarea acestuia este de natură să provoace daune grave și dificil de reparat persoanei sau persoanelor particulare vizate de efectele juridice ale actului administrativ până la soluționarea definitivă a litigiului în anulare.

În speță, Curtea observă că reclamantul a dovedit, prin probele administrate, *iminența producerii unui prejudiciu material* în patrimoniul medicilor veterinari de liberă practică ale căror drepturi și interese profesionale este chemat să le reprezinte în acord cu prevederile Legii nr. 160/1998 doar prin reglementările cuprinse în art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c), anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și, respectiv, art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 4/03.01.2023, iar nu și în ceea ce privește reglementarea cuprinsă în art. 11 alin. (1) lit. e) din HG nr. 4/03.01.2023.

Cât privește *perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*, Curtea reține că susținerile reclamantului nu au fost dovedite.

Astfel, referitor la *iminența producerii unui prejudiciu material*, Curtea reține că, în ceea ce privește reglementarea cuprinsă în art. 11 alin. (1) lit. e) din HG nr. 4/03.01.2023, această condiție nu poate fi reținută ca fiind îndeplinită.

În formularea acestei concluzii, Curtea are în vedere că prin art. 11 alin. (1) lit. e) din HG nr. 4/03.01.2023 este incriminată și sancționată ca fiind contravenție „e) neîndeplinirea de către primarul unității administrativ-teritoriale a obligației prevăzute la art. 4 alin. (8), respectiv obligația de a solicita în scris, prin orice mijloace de comunicare, cu confirmare de primire, medicului veterinar de liberă practică împuternicit să culeagă informațiile privind cauza rănirii/decesului animalelor domestice și să completeze fișa al cărei formular este prevăzut în anexa nr. 2”.

Așadar, reglementarea cuprinsă în art. 11 alin. (1) lit. e) nu creează premisele producerii unui prejudiciu patrimonial pentru medicul veterinar de liberă practică împuternicit, ci pentru primarul unității administrativ-teritoriale, context în care nu se poate reține nici că un astfel de prejudiciu are caracter iminent prin raportare la medicul veterinar de liberă practică împuternicit.

Prin art. 11 alin. (1) din HG nr. 3/04.01.2023 au fost incriminate și sancționate contravenții cu subiecți activi diferiți, iar în ceea ce îl privește pe medicul veterinar de liberă practică împuternicit, norma incriminătoare și sancționatoare se găsește în art. 11 alin. (1) lit. f), iar nu în art. 11 alin. (1) lit. e) din HG nr. 3/04.01.2023. Ca atare, Curtea consideră nefondate susținerile reclamantului în sensul că reglementarea din art. 11 alin. (1) lit. e) din HG nr. 3/04.01.2023, în partea referitoare la medicul

veterinar de liberă practică împuternicit ar fi susceptibilă să producă prejudicierea materială a medicului veterinar menționat.

Cât privește reglementările cuprinse în art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c), anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și, respectiv, în art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 4/03.01.2023, Curtea constată că sunt întemeiate afirmațiile reclamantului referitoare la iminența producerii unui prejudiciu material.

Astfel, așa cum reiese din adresa nr. 38152/30.07.2024, emisă de Primăria Orașului Avrig și formularele anexă nr. 2 la HG nr. 3/03.01.2023, înregistrate la Primăria Gura Calitei sub nr. 3489/29.05.2023, nr. 2159/08.05.2023, nr. 1653/08.04.2024 și nr. 3511/09.08.2024 (f. 33-43 vol. I), prevederile HG nr. 3/04.01.2023 au fost deja puse în executare în ceea ce îi privește pe medicii veterinari de liberă practică, întrucât primarul orașului Avrig, județ Sibiu, și primarul comunei Gura Calitei, județ Vrancea, au solicitat unor medici veterinari de liberă practică să prezinte înscrisurile solicitate conform anexei nr. 2 a HG nr. 03/04.01.2023 în vederea constatării și evaluării pagubelor produse de animale sălbatice (urs, lup) unor specii de animale domestice (ovine, bovine) și, respectiv, albine.

Din înscrisurile prezentate de reclamant în probațiune, reiese că medicul veterinar Munteanu Angelica din cadrul cabinetului medical veterinar SC LARC VET SRL Gura Calitei a dat curs solicitărilor Primarului comunei Gura Calitei și a completat anexa nr. 2 la HG nr. 3/03.01.2023, depunând-o, pentru fiecare dintre cele patru solicitări, la Primăria Gura Calitei, în timp ce în privința medicului veterinar Badea Marius din localitatea Avrig nu s-au prezentat înscrisuri referitoare la îndeplinirea solicitărilor primarului localității Avrig.

În condițiile în care, așa cum s-a arătat pe larg la analiza condiției cazului bine justificat, prin HG nr. 3/04.01.2024 nu este reglementată și modalitatea de suportare a costurilor pentru activitatea prestată de către medicul veterinar de liberă practică în cadrul acestei proceduri și nici nu se prevede modalitatea în care medicul de liberă practică este împuternicit să desfășoare activitățile impuse de HG nr. 3/04.01.2023, rezultă că activitatea prestată de medicul veterinar Munteanu Angelica, respectiv care, eventual, va fi prestată de medicul veterinar Badea Marius în condițiile HG nr. 3/04.01.2023, va rămâne una neremunerată, ceea ce echivalează, în mod neechivoc, cu o diminuare previzibilă a patrimoniului celor doi medici de liberă practică.

Curtea mai are în vedere că potrivit art. 1 din Legea nr. 160/1998, profesiunea de medic veterinar este o profesie liberală și independentă, iar potrivit prevederile art. 27-28 din același act normativ, medicii veterinari cu drept de liberă practică își pot desfășura activitatea independent, atât ca persoane fizice autorizate, cât și ca persoane juridice. Totodată, în acord cu art. 38 din legea menționată, medicul veterinar de liberă practică efectuează acțiuni prevăzute în programul de supraveghere, profilaxie și combatere a bolilor la animale care sunt transmisibile la om, precum și *alte activități* care concurează la supravegherea sanitar-veterinară a teritoriului *doar pe bază de contract* încheiat cu direcțiile sanitar-veterinare.

Însă HG nr. 3/04.01.2023 nu face referiri la astfel de contracte, iar, în situația în care medicul veterinar de liberă practică nu și-ar îndeplini obligațiile stabilite prin HG nr. 3/04.01.2023, invocând, de exemplu, lipsa contraprestației sau a unui contract, acesta poate fi sancționat contravențional cu amendă de la 1000 de lei la 2000 de lei, conform art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 3/04.01.2023. Or, amenda contravențională reprezintă, fără dubiu, de asemenea, o valoare pecuniară a cărei plată conduce la o diminuare previzibilă a patrimoniului medicului veterinar de liberă practică cu suma reprezentând contravaloarea amenzii contravenționale.

Altfel spus, ca efect al reglementărilor cuprinse în art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c), anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și, respectiv, art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 4/03.01.2023, medicul veterinar de liberă practică se află în postura de a opta între a presta o activitate neremunerată și a fi sancționat contravențional, dar fiecare opțiune este producătoare de prejudicii materiale: în primul caz, contravaloarea serviciului neremunerat, iar, în al doilea caz, contravaloarea amenzii contravenționale.

În considerarea celor expuse în precedent, Curtea reține că reglementările cuprinse în art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c), anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și, respectiv, în art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 4/03.01.2023 sunt susceptibile să producă un prejudiciu material

previzibil în patrimoniul medicilor veterinari de liberă practică în situația în care vor continua să-și producă efectele specifice.

Cât privește însă *perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*, Curtea reține că reclamantul nu a dovedit susținerile sale.

Astfel, alegațiile reclamantului cu privire la faptul că reglementările cuprinse în art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c), anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și, respectiv, în art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 4/03.01.2023 împietează asupra calității serviciului public asigurat de medicii veterinari de liberă practică împuterniciți în cadrul Programului acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, respectiv de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, aprobat prin art. I din HG nr. 1156/2013, nu pot fi primite în contextul în care nu s-a dovedit implicarea vreunui medic de liberă practică în cadrul Programului menționat.

Mai mult, pentru a se reține o *perturbare* și pentru a aprecia asupra *gravității* acesteia, ar fi trebuit să se dovedească faptul că, raportat la numărul total al medicilor veterinari cu drept de liberă practică de la nivelul României și la modul de distribuire teritorială a acestora, efectele negative se produc în ceea ce privește modalitatea de funcționare a Programului menționat la nivel național, întrucât HG nr. 3/04.01.2023 nu are o aplicabilitate teritorială limitată, iar reclamantul nu și-a limitat solicitarea de suspendare doar la nivelul unei anumite unități administrativ-teritoriale, ci a avut în vedere întregul corp profesional ale cărui interese și drepturi profesionale le reprezintă.

De asemenea, nici susținerile reclamantului referitoare la perturbarea serviciului public asigurat de medicii veterinari oficiali care își desfășoară activitatea în cadrul direcțiilor sanitare veterinare județene nu pot fi reținute.

Pentru a concluziona astfel, Curtea are în vedere, sub un prim aspect, că HG nr. 3/04.01.2023 nu se referă la medicii veterinari *oficiali*, ci exclusiv la medicii veterinari de liberă practică împuterniciți. Împrejurarea că prin HG nr. 3/04.01.2023 au fost stabilite în sarcina medicilor veterinari de liberă practică împuterniciți anumite atribuții care, conform art. 8 și 14 din OG nr. 42/2004, intră în competența exclusivă a medicilor veterinari oficiali, cum este cea referitoare la efectuarea inspecției sanitare veterinare, nu poate conduce la concluzia afectării negative a serviciului public asigurat de medicii veterinari oficiali, de vreme ce aceștia nu sunt implicați în procedura de constatare și evaluare a pagubelor reglementată prin HG nr. 3/04.01.2023.

Așa fiind, Curtea va reține îndeplinită condiția pagubei iminente exclusiv sub forma prejudiciului material viitor și previzibil în patrimoniul medicilor de liberă practică, și doar în ceea ce privește reglementările cuprinse în art. 4 alin. (8) și (14), art. 6 alin. (1) lit. d), alin. (8) lit. c), anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023 și, respectiv, în art. 11 alin. (1) lit. f) din HG nr. 4/03.01.2023, iar nu și perturbarea unor servicii publice.

Pe cale de consecință, Curtea va admite, în parte, cererea reclamantului și va suspenda executarea prevederilor cuprinse în: art. 4 alin. (8), art. 4 alin. (14), parțial – în ceea ce privește unitatea sintactică „medicul de liberă practică împuternicit”; art. 6 alin. (1) lit. d), parțial – în ceea ce privește unitatea sintactică „în baza diagnosticului stabilit, în condițiile anexei nr. 2, de medicul veterinar de liberă practică împuternicit”; art. 6 alin. (8) lit. c), parțial – în ceea ce privește unitatea sintactică „și, după caz, medicul veterinar de liberă practică împuternicit conform art. 4 alin. (8)”; art. 11 alin. (1) lit. f) și Anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023.

În ceea ce privește cererea de suspendare a art. 11 alin. (1) lit. e) din aceeași hotărâre de guvern, Curtea o va respinge, ca nefondată, având în vedere că nu este îndeplinită condiția pagubei iminente în ceea ce privește medicii veterinari de liberă practică prin această reglementare.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite, în parte, cererea formulată de reclamantul **COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI DIN ROMÂNIA**, cu sediul procesual ales la avocat Robert Ionuț Ciocaniu, în

București, str Alexandru Sihleanu, nr.3, ap.1, sector 3 în contradictoriu cu pârâtul **GUVERNUL ROMÂNIEI**, cu sediul în București, Piata Victoriei, Palatul Victoria, nr. 1, sector 1.

Suspendă executarea următoarelor prevederi din HG nr. 3/04.01.2023 *privind modalitatea de acordare a despăgubirilor pentru pagubele și/sau daunele produse de speciile de faună de interes cinegetic cuprinse în anexele nr. 1 și 2 la Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 și unele măsuri de punere în aplicare a acesteia*, până la soluționarea definitivă a cererii de anulare a HG nr. 3/03.04.2023, ce face obiectul dosarului nr. 4929/2/2024, aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal:

- art. 4 alin. (8);
- art. 4 alin. (14), parțial – în ceea ce privește unitatea sintactică „medicul de liberă practică împuternicit”;
- art. 6 alin. (1) lit. d), parțial – în ceea ce privește unitatea sintactică „în baza diagnosticului stabilit, în condițiile anexei nr. 2, de medicul veterinar de liberă practică împuternicit”;
- art. 6 alin. (8) lit. c), parțial – în ceea ce privește unitatea sintactică „și, după caz, medicul veterinar de liberă practică împuternicit conform art. 4 alin. (8)”;
- art. 11 alin. (1) lit. f) și
- Anexa nr. 2 din HG nr. 3/04.01.2023.

Respinge ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării în ceea ce privește art. 11 alin. (1) lit. e) din HG nr. 3/04.01.2023.

Cu drept numai de recurs în termen de 5 zile de la comunicare.

Cererea de recurs și motivele recursului se depun, sub sancțiunea nulității, la Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pronunțată astăzi, 11.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE,

Flavia-Cristina Mărieștoiu

GREFIER,

Maria Magdalena Constantin

**CONFORM CU
ORIGINALUL**

Red/Tehnored FCM/01.03.2025/ 4 exemplare

Listate 2 exemplare originale pentru semnare, FCM
Comunicate 2 exemplare, în copie, MMC _____